

Aldrig mere skal en vadefugleart uddø – nyt internationalt samarbejde

En tredjedel af verdens 228 arter af vadefugle er globalt truede eller tæt på at være det. For eksempel er status for Canadisk Kobbersnepe blevet hævet til truet for at give arten yderligere beskyttelse. Tyndnæbbet Spove har længe haft status som kritisk truet, og efter flere års ihærdig eftersøgning, blev det for nyligt offentliggjort, at man nu må anse arten for at være uddød. I vores moderne verden med stor teknologisk viden og kendskab til økologiske sammenhænge i naturen er reaktionen, at det aldrig må ske igen. Men er det muligt?

Oftte har bl.a. ornitologer tænkt, om de mange internationale aftaler om naturbeskyttelse hjælper noget. Om de mange møder, som afholdes, ikke blot er ord og gode hensigter. Kan vi for alvor gøre en forskel ved at tælle og registrere i hver en afkrog af landet og under fremmede himmelstrøg. Det korte svar er ja. Efter mange års arbejde og utallige møder i Ramsar-konventionen og Konventionen om Beskyttelse af Biodiversitet (CBD) er nogle af de vigtigste tidevandsområder i Asien, omkring Det Gule Hav, blevet beskyttet til trods for, at der allerede var udarbejdet planer om at inddige dem.

Nicola Crockford har siden 1987 været medlem af Wader Study Group og fra 1997 arbejdet for DOFs BirdLife-partner i UK, Royal Society for the Protection of Birds (RSPB). Hendes job har været at tale fuglenes sag ved mange møde og internationale konferencer, som bl.a. er afholdt af BirdLife Internationals Global Flyway Program og FN's Konvention for Trækkende Arter (CMS). Opgaven har bestået i at støtte de nationale embedsmænd i at lave aftaler om beskyttelse af trækfugle og efterfølgende at holde dem fast på aftalerne – for at omsætte ord til handling.

Fordi beskyttelse af trækfugle kræver internationalt samarbejde, var konventioner om trækfugle nogle af de første internationale aftaler om bevaring af natur og miljø. Globalt var det Ramsar-konventionen og CBD. På flyway-niveau er der flere aftaler som fx som den ældste, Migratory Bird Treaty i Nordamerika fra 1918 og The African-Eurasian Migratory Waterbird Agreement (AEWA) i vores del af verden. Problemet har ofte været, at de internationale konventioner er baseret på frivillige aftaler mellem lande, uden nogen juridiske bindinger, hvorimod EU's Habitat- og Fuglebeskyttelsesdirektiver er juridisk bindende. Dertil

Skerylen er en af verdens mest truede vadefugle med en bestand på nogle hundrede i Østasien, men der arbejdes intensivt i mange lande på at redde den. Akvarel: Jens Gregersen.

kommer, at konventionerne ofte administreres af landenes miljøministerier, som ofte er svage, når store politiske beslutninger tages.

Det første skridt til beskyttelse af trækfugle er at sikre de vigtigste levesteder. EU's Natura 2000-netværk yder en stærk international beskyttelse, men på globalt plan er UNESCOs Konvention om Verdensarv det stærkeste redskab. I England arbejdes der fx på at få vådområderne langs hele østkysten, fra Humber til Themsens, i alt 1700 km² fordelt på 21 internationalt vigtige lokaliteter, optaget på UNESCOs Verdensarvsliste. Det vil sammen med Vadehavet, som allerede er på UNESCOs liste, yde en samlet beskyttelse af vandfugle i den sydlige del af Nordsøen, et helt centralt område på Den Østatlantiske Trækvej.

Det er paradoksalt, at dette store initiativ i England blev taget på baggrund af en uventet beslutning om naturbeskyttelse i Kina. Baggrunden var, at der gennem flere år blev arbejdet på at beskytte Skerylen, hvor der kun formodes at være 800 individer tilbage på verdensplan (se DOFT 112 (2018): 65-67). Undersøgelser i 2014 viste, at lokaliteten Tiaozini i Kina var en vigtig rasteplass for arten. På det tidspunkt var der allerede givet tilladelse til, at det store tidevandsområde kunne inddiges og afvandes. Det ville blive verdens største inddæmning. Denne katastrofe blev forhindret med diplomati. I stedet for at bruge stokkemetoden blev der appelleret til Kinas nationale stolthed. På et IUCN-møde i Beijing i 2016 med deltagelse af Kina og Sydkorea blev det foreslået, at Tiaozini sammen med andre lokaliteter omkring Det Gule Hav kunne blive optaget på UNESCOs Verdensarvsliste. Forslaget blev kraftigt støttet af Sydkorea, der inspireret af udpegningen af Vadehavet allerede var ved at udpege områder til optagelse på listen. En udpegning af Tiaozini og tilstødende områder ville løfte Kina ind i det gode selskab.

Meget overraskende tilføjede Kina i løbet af få måneder 16 områder ved Det Gule Hav til optagelse på Verdensarvslisten, og i løbet af tre år havde de yderligere tilføjet det største område Yancheng, som bl.a. omfatter Tiaozini. I 2024 blev yderligere fem området ved Det Gule Hav tilføjet listen.

Succesen i Østasien fortsatte. I 2021 udpegede Sydkorea endnu fire af de vigtigste tidevandsområder i Det Gule Hav til Verdensarvslisten med optagelse i 2025. Flere af disse udpegninger i Kina og Sydkorea var mulige, fordi der lå store mængder data fra intensive undersøgelser foretaget af frivillige og professionelle ornitologer, der gennem mange år havde optalt og ringmærket trækfugle på Den Østasiatiske Trækvej. Dette arbejde har tilvejebragt et omfattende datamateriale, der kunne dokumentere kystområdernes betydning for millioner af trækfugle.

På grund af denne succes i Østasien og de stigende trusler mod kystområder i store dele af verden er det tydeligt, at der er behov for en global beskyttelse af kystnære økosystemer. Med støtte fra de store internationale organisationer som Ramsar-konventionen og IUCN er Verdens Kystforum nu senest blevet dannet med afsæt i den succes, der har været med beskyttelse af vadefuglelokaliteter. Set isoleret har den enkelte lokalitet måske en beskeden betydning, men sammen udgør de et stærkt netværk på trækvejen.

Formålet med Verdens Kystforum er bl.a. gennem bæredygtig forvaltning at beskytte og gendanne kystlokaliteter, hvor hver lokalitet ses i global sammenhæng. Det er hensigten, at der med års mellemrum afholdes konferencer og udarbejdes status for de eksisterende kystlokaliteter samt planlægges initiativer til beskyttelse af nye. Det er blevet muligt gennem støtte fra Den Asiatiske Udviklingsbank, BirdLife International og Det Østasiatisk-Australske Flyway-samarbejde. Samlet stiles der mod at bruge 3 milliarder USD over 20 år på 50 kystområder i 10 østasiatiske lande. Et tilsvarende initiativ er undervejs i den nye verden med støtte fra den Latinamerikanske Udviklingsbank. Disse initiativer løfter naturbeskyttelse op i en anden liga, hvor vadefugle bruges som løftestang til global fokus på beskyttelse af kystområder. Så forhåbentlig er det sidste gang at vi oplever, at en vadefugleart uddør.

Karsten Laursen, Ecoscience, Aarhus Universitet

Denne artikel er skrevet på baggrund af et indlæg af Nicola Crockford i *Wader Study* 131: 173-177.

Indsatsen imod illegale drab på fugle virker

Den gode nyhed i den nye rapport *The Killing 3.0* er, at der er bemærkelsesværdige fremskridt efter årtiers kamp mod illegal forfølgelse af fugle i Europa, Mellemøsten og Nordafrika; den knap så gode nyhed er, at det går for langsomt, og den dårlige nyhed er, at den illegale jagt på fugle i seks lande er taget til.

The Killing 3.0 er en midtvejsevaluering fra BirdLife International og Euronatur (en fælles fond for de to store tyske naturbeskyttelsesorganisationer Nabu og Bund) om det mål, der er sat i *The Rome Strategic Plan* om at halvere antallet af ulovlige drab på fugle i Middeelhavsområdet fra 2020 til 2030.

The Rome Strategic Plan er et samarbejde mellem parterne i Bern-Konventionen (om beskyttelse af Europas vilde dyr og planter samt deres naturlige levesteder), EU, Europarådet og forskellige naturbeskyttelsesorganisationer. Planen bygger på rapporten *Preliminary assessment of the scope and scale of illegal killing and taking of birds in the Mediterranean*, der udkom i 2016 (omtalt i DOFT 110 (2016) nr. 4), som var det første seriøse forsøg på at sætte tal på omfanget af ulovlig forfølgelse af fugle i Sydeuropa og Nordafrika. Rapporten fastslog, at der årligt bliver dræbt mellem 11 og 36 mio. fugle i området. Senere fjøede tilsvarende rapporter yderligere mellem 0,4 og 1,7 mio. illegale fugledrab i Nordeuropa og Kaukasus samt 3,2 mio. fugle årligt i Irak, Iran og på Den Arabiske Halvø til det samlede billede af illegale drab og fangster på de vestpalæarktisk-afrikanske trækruter.

I de 46 lande i området har kun otte nået delmålet om en reduktion på 25 % i 2025, og 12 andre lande har vist en 'svag fremgang'. I 17 lande er situationen uforandret, og i ni lande er forholdene blevet værre siden 2020.

Rapporten giver tre eksempler på, at det kan lade sig gøre at reducere ulovlighederne: I det britiske militære område på Cypern har en aktiv indsats reduceret antallet af illegale fangster af fugle på limpinde og i net med 90 % i 2023 i forhold til 2010-2015. Spanien "har demonstreret et stærkt politisk engagement i at bekæmpe illegale drab på fugle", og en hårdere kurs mod giftdrab på fugle har fået bestanden af Spansk Kejserørn til at stige fra under 40 ynglepar i 1970'erne til over 530 par i begyndelsen af 2020'erne. I Kroatien har et forbud – og håndhævelsen af det – mod brug af elektroniske lokkemidler resulteret i en halvering af drabene på Vagtler fra 2015-18 til 2023.

De fleste lande med stigninger i ulovlige drab på fugle er i den østlige del af Middelhavet; det er Tyrkiet, Irak, Libyen og Egypten, men blandt minusserne er også Norge og Nordmakedonien. Danmark indgår ikke i undersøgelsen.

I Nordeuropa fremhæves Finland til gengæld som eksempel på lande, der har meget få illegale drab på fugle og fastholder en systematisk indsats for at bevare det lave niveau. Dette er en vigtig pointe, fordi Covid19-epidemien i 2020/21 flere steder medførte øjeblikkelige stigninger i krybskytteriet, idet myndig-

Der foregår en massiv fangst af trækende Vagtler i Mellemøsten, hvor mange kilometer net ofte står i forlængelse af hinanden. Foto: Watter Al Bahry/BirdLife Europe.

heder havde andet at gøre, og frivillige fra naturbeskyttelsesorganisationerne blev begrænset i deres muligheder for at komme ud i naturen.

Erfaringerne med de første fem års indsats viser, at politisk vilje er afgørende. Det er myndighedernes ansvar at bekæmpe kriminalitet i naturen, og mange lande har stærke love imod illegale drab på fugle, men det kniber med den politiske vilje til at håndhæve beskyttelsen og med at føre straffene up to date, for eksempel ved at inflationssikre bødestørrelser. Lyspunkterne er Algeriet, Marokko og Spanien, hvor grønne organisationer har meldt om skærpet lovgivning, i Grækenland og på Cypern er straffene blevet skærpet, og der er udarbejdet nationale handlingsplaner imod forgiftning af fugle.

Den politiske vilje varierer hen over området, og den er ofte størst der, hvor politikerne oplever pres og krav om at gøre noget. Naturbeskyttelsesorganisationer kan fremme den politiske vilje ved at indsamle data og dokumentere illegale drab. I Frankrig, Marokko, Libanon, Serbien og Albanien er der oprettet sær-

lige politienheder til at bekæmpe naturkriminalitet. Italien har i forvejen flere specialenheder inden for politiet, men selv om håndhævelsen er styrket i flere lande, og politiet er blevet bedre til at reagere på henvendelser, kniber det stadig med uddannelse og tilstrækkelige ressourcer.

Rapporten anbefaler mere systematisk indsamling af data og dokumentation. Myndighederne bør have klare retningslinjer og vejledninger for indsamling af beviser i sager om naturkriminalitet. Desuden peger rapporten på, at naturbeskyttelsesorganisationer ofte råder over et stort antal frivillige til indsamling af data og overvågning, og her er der god plads til forbedring, idet indsamling af data og overvågning har den laveste score på rapportens midtvejsmåling af indsatserne.

Ole Friis Larsen

The Killing 3.0, Progress assessment on eradicating the Illegal Killing of Birds in the Mediterranean and Europe, 2025. – BirdLife International & Euronatur.

Nyt om bestandsudviklingen for vandfuglene på Den Østatlantiske Trækrute

Vi tæller og tæller, og hvad fortæller tallene os? I Danmark bidrager vi, når der med tre års mellemrum gennemføres en midvinteroptælling af de millioner af vandfugle, der opholder sig fra Norges kyst i nord og hele vejen ned langs Atlanterhavskysten til Sydafrika. Disse tællinger udgør en hjørnesten i overvågningen af de bestande af vandfugle, som tilhører Den Østatlantiske Trækrute. Ved den seneste tælling i januar 2023 var vi 13 700 ornitologer fra 36 lande, der talte vandfugle i flere end 7000 vådområder. Resultatet var mere end 20 millioner vandfugle.

Optællingerne langs trækruten koordineres af The Dutch Centre for Field Ornithology (SOVON). De gennemføres via et omfattende samarbejde mellem Wadden Sea Flyway Initiative, Wetlands International og BirdLife International, og indsatsen støttes af nationale myndigheder, nationalparker, reservater, NGO'er og forskningsinstitutioner langs hele trækruten. Det primære mål er at sikre den bedst mulige overvågning og samle viden, der kan bidrage til at beskytte de vådområder, som udgør arternes levesteder udenfor yngletiden.

I en ny statusrapport kan man for 67 forskellige arter se, hvordan bestandene har udviklet sig. Der er skelnet mellem underarter, så for Islandsk Ryle får vi eksempelvis både en opgørelse for udviklingen i bestanden af underarten *canutus*, som yngler i Sibirien og overvintrer i Vestafrika, og for underarten *islandica*, som yngler i Canada og Grønland og opholder sig i Vesteuropa vinteren over.

Udviklingstendenserne varierer naturligvis mellem arterne, men der tegner sig også generelle mønstre. En af dem er, at de fiskespisende fugle, såsom pelikaner, skarver og skestørke stiger i antal. Det gælder også planteædere som gæs. For mange af vadefuglene, der yngler i det nordlige Sibirien og overvintrer i Vestafrika, er der fortsat nedgange i bestandene. Det gælder blandt andet *canutus*-underarten af Islandsk Ryle og nogle af bestandene af Storspove, Rødben og Sortklire. Samlet viser opgørelserne for de sidste 40 års udvikling, at der har været fremgang for 42 % af bestandene, stabilitet for 25 % og tilbagegang for 33 %.

Tællingerne har bekræftet, at udbredelsen af nogle af vandfuglene er under forandring. For flere af

I gennem snart 60 år er vandfuglene blevet optalt i januar langs Europas og Vestafrikas kyster, den såkaldt øst-atlantiske trækrute senest med et resultat på mere end 20 millioner ande-, hejre-, vade- og mågefugle mv. Foto: Lars Maltha Rasmussen.

vadefuglearterne har der været udtalte nedgange i overvintringsområderne i Afrika, men for visse af disse arter har antallet været i fremgang i Vesteuropa, hvilket tyder på, at nogle af arterne i stigende grad har forskudt deres overvintringsområde mod nord formentlig som et resultat af klimaforandringerne.

For 119 af vådområderne langs trækruten (heraf 89 i Afrika) har de enkelte lande indrapporteret bedømmelser af vigtigheden af mulige trusler. Flere af landene peger på overfiskning, jagt og tab af levesteder bl.a. pga. udvikling af infrastruktur, turisme og rekreative aktiviteter samt ikke mindst klimaændringer. Det er vanskeligt at få præcis viden om, hvordan de mange forskellige typer af forandringer på levestederne indvirker på udviklingen i de enkelte arters bestande. Der er også mangel på studier af, om den enkelte bestand især er udfordret af lav ynglesucces eller af lav overlevelse under trækket og i overvintringsområderne.

Ud over en gennemgang af de samlede resultater og af de enkelte arters bestande, er der kapitler, som zoomer ind på specifikke geografiske områder. Det gælder bl.a. de bestande af gæs og vadefugle, der yngler i Grønland og det nordøstlige Canada og tilhører Den Østatlantiske Trækvej, med bl.a. Hans Meltofte, Jannik Hansen og David Boertmann som forfattere. I Nordøstgrønland er overvågningen især foretaget ved forskningsstationen Zackenberg. Her har yngleantallene af arter som Stor Præstekrave, Islandsk Ryle og Sandløber holdt sig på et stabilt niveau siden overvågningen begyndte i 1996. Der er også et

kapitel om Vadehavet med bl.a. Thomas Bregnballe, John Frikke og Morten Benzon Hansen som forfattere. Under trækket er Vadehavet et yderst vigtigt opfædningsområde og benyttes årligt af mere end 10 millioner vandfugle. Her viser analyserne tilbagegang for bl.a. Klyde, Strandskade, Lille Kobbersneppe (underarten *taymyrensis*) og Sølvmåge.

Viden om, hvordan enkeltindivider flytter rundt inden for og imellem de enkelte områder langs trækruten, er vigtig, bl.a. hvis man skal vide, hvordan de enkelte områder indgår i fuglenes årscyklus. I et særskilt kapitel gives der et eksempel på, hvordan informationer tilvejebragt via mærkning med GPS-sendere har bidraget til at dokumentere de negative effekter, som en ny lufthavn i det portugisiske Tagus-delta forventes at få for flere af de trækkende og lokalt ynglende vandfugle. For mange af vådområderne – inklusiv de vigtigste langs trækruten – består en væsentlig del af udfordringen i at opnå en tilstrækkelig områdebeskyttelse og sikre, at de regler for beskyttelse, som trods alt er blevet indført en række steder, også bliver fulgt.

Thomas Bregnballe, Institut for Ecoscience, Aarhus Universitet, og Morten Bentzon Hansen, Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø

van Roomen, M., J. Reneerkens, G. Citegetse, O. Crowe ... & H. Schekkerman 2025: East Atlantic Flyway Assessment 2023. The status of coastal waterbird populations and their sites. – Wadden Sea Flyway Initiative p/a CWSS, Wilhelmshaven, Germany, Wetlands International, Wageningen, The Netherlands, BirdLife International, Cambridge, UK.

Ny fuglerapport fra NOVANA-overvågningen

Vil du se, hvordan dine tællinger af rastende vandfugle har bidraget til det større billede, eller vil du vide, om det stadig går frem for Danmarks Rovterner, så er det en god idé at tage et kig i den nye NOVANA-rapport. Rapporten, der er en net-publikation, er en præsentation af resultaterne fra den nationale overvågning af 45 arter af ynglefugle samt 68 arter af rastende og overvintrende fugle i Danmark. Næsten alle i sidstnævnte gruppe er vandfugle eller havfugle.

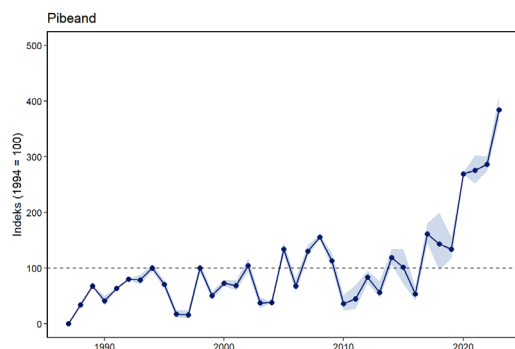
Rapporten behandler ændringer både på kort og langt sigt i fuglebestanden størrelse og udbredelse og vurderer så vidt muligt truslerne mod dem. Hermed tilvejebringes et fagligt grundlag for at vurdere udviklingen både inden for og uden for EU-fuglebeskyttelsesområderne, og dermed styrkes det faglige grundlag for forvaltende tiltag, der kan forbedre den enkelte arts status.

Blandt ynglefuglene omfatter den nationale overvågning kun bilag 1-arterne, dvs. de arter, som Danmark ifølge fuglebeskyttelsesdirektivet skal tage særligt hensyn til, og som vi i EU-regi er forpligtet til at overvåge. Det drejer sig om 47 ynglefuglearter, hvoraf 35 overvåges i det såkaldte Intensiv 1-program, dvs. arter, der forekommer i eller vender tilbage til kendte lokaliteter. Med enkelte undtagelser optælles disse 35 arter af medarbejdere fra Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø (SGAV, tidligere Miljøstyrelsen) hvert andet år og som udgangspunkt kun i de fuglebeskyttelsesområder, hvor arterne indgår i udpegningsgrundlaget. For de arter, hvor en stor andel af den samlede bestand yngler i fuglebeskyttelsesområderne, giver tællingerne således et godt billede af udviklingstendensen på nationalt niveau. For flere af arterne forsøger vi også at estimere yngleantallet uden for fuglebeskyttelsesområderne, og her er grundlaget overvejende resultater fra frivillige ornitologers tællinger.

Af de 35 arter i Intensiv 1-programmet har otte arter vist faldende bestande, bl.a. Havterne og Engrylle, 10 arter har været stabile, fx Sortterne og Brushane, mens yderligere 15 arter, herunder Plettet Rørvagtel og Rovterne har haft stigende bestande. To arter, Blå Kærhøg og Hjejle, er forsvundet som ynglefugle i perioden 2004-23. Når der her tales om ændringer, tages der i NOVANA udgangspunkt i 2004, hvor programmet startede, men det er velkendt at nogle af de nævnte arter har været faldende i et længere perspektiv, fx Sortterne og Brushane.

Overvågningen af trækfugle retter sig primært mod rastende og overvintrende vandfugle. Her kommer et afgørende bidrag fra de tællinger, som et netværk af frivillige ornitologer yder på faste tidspunkter gennem året. Nogle af de store vådområder såsom Vejlerne, de vestjyske fjorde, Roskilde Fjord og dele af Vadehavet tælles dog helt eller delvist af professionelle ornitologer. De arter, der udelukkende eller i et vist omfang opholder sig på de større vanddybder, dækkes ved flytællinger af DCE ved Aarhus Universitet. Ved den årlige tælling fra land i januar – den såkaldte midvintertælling – er målet at få en god dækning af så godt som alle arter af vandfugle. Men også her suppleres med tællinger fra fly i vigtige kystområder. Da disse tællinger kræver mange flyvetimer, er det kun hvert tredje år der gøres forsøg på at dække alle relevante områder ved midvintertællingen.

Ved tællinger resten af året er der fokus på udvalgte arter eller artsgrupper på udvalgte tidspunkter. Tælle-tidspunkterne er lagt efter, hvornår på året arterne erfaringsmæssigt forekommer i højest antal, fx tælles Mørkbuget Knortegås og Lille Kobbersnepe i maj, mens Pibesvane tælles i marts og november. Disse artsspecifikke tællinger udføres hvert andet år. I det nuværende NOVANA-program er oktober-tællingen dog blevet til en årlig tælling, fordi rigtig mange arter forekommer i størst antal i denne måned, hvorved tællingerne i denne måned kommer til at yde et meget vigtigt bidrag til overvågningen af fuglebeskyttelsesområderne.

Udvikling i bestandsindeks for Pibesvane ved midvinter fra 1987 til 2023, hvor indeks er sat til 100 i 1994. Fremgang skyldes især de stadigt hyppigere milde vintre. Lavere antal ses således tydeligt i koldere vintre som 1987, 1996 og 1997 samt 2010 og 2011.

Den bestand af Pibesvaner, der optræder i Danmark, har længe været i tilbagegang. Det gælder også forekomsterne her i landet, men flere bliver her om vinteren. Foto: Torben Andersen.

Hovedparten af de overvintrende arter af vandfugle har stabile eller fluktuerende bestande (fx Knopsvane, Hvinand, Stor Skallesluger) eller er i fremgang (bl.a. Sangsvane, næsten alle arter af gæs og flere arter af svømmeænder). En art som Lille Skallesluger har været i markant fremgang siden de første landsdækkende tællinger fra 1968-73, men har i de senere år haft fluktuerende forekomster. Derimod har Bjergand udvist tilbagegang over den lange årrække, mens antallet af andre arter som Tajgasædgås og Taffeland er gået tilbage over de seneste 10-12 år. Pibesvane er faldet i antal forår og efterår, men forekommer i stigende antal om vinteren.

Bortset fra Gråand er svømmeændernes antal om vinteren stærkt afhængigt af vejrliget, og de stadigt hyppigere milde vintre har bevirket, at flere svømmeænder overvintrer i Danmark – en udvikling, der i særlig grad gælder for Pibeand, Knarand, Krikand og Spidsand, men også Skeand. Pibeand var både i vinteren 2020 og '23 den talrigeste svømmeand i Danmark – i alle de andre 15 vintre med landsdækkende tællinger i årene 1968-2016 har det været Gråand. For de fleste af vadefuglene viser tællingerne et fluktuerende antal, og for denne gruppe af vandfugle er det ofte vanskeligt at afgøre, om tendenserne afspejler

reelle frem- eller tilbagegange eller nærmere er et resultat af variationer i, hvor godt de bliver dækket under tællingerne i det enkelte år. Meget tyder dog på, at antallet af Strandskader og Islandske Ryler, der raster i Danmark, er gået tilbage.

I rapporten præsenteres også opgørelser over det samlede antal af fugle, der optræder i Danmark. For lommer, udvalgte dykænder (Ederfugl, Sortand, Fløjlsand, Havlit, Toppet Skallesluger) og alkefugle bliver det samlede antal i landet delvist estimeret ud fra transekt-tællinger fra fly. For lommerne og de fleste af dykænderne viser de nye tal, at bestandene er på niveau med sammenlignelige bestandsopgørelser fra 2004 og '08, mens Ederfugl synes at være i tilbagegang, og antallet af alkefugle er fluktuerende. Bestanden af Sortand er stabil på kort sigt, men de modellerede estimater tyder på, at der var flere fugle i de indre danske farvande i 2000'erne sammenlignet med i dag.

Thomas Bregnballe, Preben Clausen, Rasmus Due Nielsen, Jacob Sterup, Thomas Eske Holm & Kevin Kuhlmann Clausen, DCE, Institut for Ecoscience, Aarhus Universitet

Nielsen, R.D., T.E. Holm, P. Clausen, J. Sterup ... & K.A. Møllerup
2024: Fugle 2018-2023. – Videnskabelig rapport fra DCE nr. 633.